

מסורת הש"ס

א ונלם ב טוה כד...
ב ופיה פירז מ"ג ע"ש
ג ובל"ש...
ד ומס' פ' ג' דה ט"ג...
ה פיה פירז מ"ה...
ז

שבעת ימים פרק ראשון יומא

יד.

עין משפט
נר מצווה

נז א מ"י פ"א מלמס
עבודת ה"כ ל"ה
גז ב ב מ"י פ"ה מל"ג
המקדס ה"י י' ו"ש
המל' משפח' קרנשת ה'
מ"ז
גכ ד מ"י פ"י מלמס פרה
למנוה מ"ל
ה ה י' ו"א מ"י פ"ו מלמס
ה'
הא ח מ"י פ"י מלמס פרה
הלס:
הכ ט מ"י פ"ו מלמס
ה'

לומר שאינו עובד כל היום. עד הלילה אבל בלילה אם נה להקטיר
תלבים ואימורים יקטיר: גזירה שמה יאכל. כל היום אסור כאלילת
קדשים מן התורה אבל בלילית המשקנז המת ציוס אינה
מדברי תורה אלא מדברי סופרים והכי שמעין ליה לרי יהודה
נחמסת זמנים ודף ג' ט: והכי קאמר

לומר שאינו עובד כל היום גזירה שמה יאכל
א"ל רב אדא בר אהבה לרבא ומי גזר רבי
יהודה שמה יאכל והתנן ב"ר יהודה אומר
אף אשה אחרת מוחקנין לו שמה תמות
אשתו ואי מיימא אשתו עבד עבודה ולא
גזר רבי יהודה שמה יאכל אמר ליה הכי
השתא התם כיון דיום הכפורים הוא דכולי
עלמא לא קא אכלי הוא נמי לא אתי
למיכל הכא דכולי עלמא אכלי הוא נמי
אתי למיכל וכי האי גוונא מי חיילא עליה
אנינות והא מיגרשא נהי דאנינות לא חייל
עליה אטרודי מי לא מיטריד: מתני' אבל
שבעת הימים הוא זורק את הדם ומקטיר את
את הקטורת ומשיב את הנרות ומקטיר את
הראש ואת הרגל יושאר כל הימים אם
רצה להקריב מקריב ישבהו גדול מקריב
חלק בראש ונוטל חלק בראש: גמ' מאן
תנא אמר רב חסדא דלא כרבי עקיבא
דאי ר"ע הא אמר טהור שנפלה עליו
הזאה במאמתו היכי עבד עבודה רתניא
ויהוה הטהור על הטמא על הטמא טהור
ועל הטהור טמא דברי ר' עקיבא והכמים
אומרים אין הדברים הללו אמורין אלא
בדברים המקבלים טומאה מאי היא כדתנן
ב"ב תכונן להוות על הבהמה והוה על האדם
אם יש באזוב ישנה נתכוון להוות על האדם
והוה על הבהמה אם יש באזוב לא ישנה
מ"ט דר' עקיבא נכתוב רחמנא והוה הטהור
עליו מאי על הטמא שמע מינה על הטמא
טהור ועל הטהור טמא ורבנן האי לדברים
המקבלין טומאה הוא דאתא אבל הכא
קל וחומר הוא אם על הטמא טהור על
הטהור לא כל שכן ור' עקיבא היינו דקאמר
שלמה: אמרתי אתכמה והיא רחוקה ממני
ורבנן ההוא ל"למזה ולמוזין עליו טהור יונגע
בהן טמא ומוזה טהור והכתיב ימוזה מי
הנדה יכבס בגדיו מאי מוזה נוגע והכתיב
מוזה יגושא ונכתוב רחמנא גושא מ"ט כתיב
מוזה הא קמ"ל ידבעינן שיעור הזאה הנחיא
למ"ד הוואה צריכה שיעור אלא למ"ד הזאה
אין צריכה שיעור מאי איכא למיכר אפילו למ"ד
הזאה אין צריכה שיעור הני מילי האגבא
הגברא אבל במנא צריכה שיעור רתנן כ"כמה
יהא בהן ויהא כרי הזאה כ"כדי שיטבול
ראשי

רבינו הגנאל

פ"ר יהודה בתוסא אומר כל
היובד מקריב לומר שאינו
עובד כל היום גזירה שמה
יאכל. כל שבעת הימים הוא
זורק את הדם כי אמר רב
חסדא סתרי דלא כרבי
עקיבא דאי ר' עקיבא דא אפי
טהור שנפלה עליו הזאה
נטמא. השתא כיון שהוה על
כתן גדול נטמא היכי עבד
עבודה כו'. ר' עקיבא מאי
היא דתניא והוה הטהור על
הטמא. הוה על הטמא טהור
ועל הטהור טמא דברי ר'
עקיבא. והכמים אומרים אין
ברבין הללו אמורין אלא
בדברים שמקבלין טומאה
מאי היא כדתנן. כפרה פרק
י"ב בתנבין להוות על האדם
והוה על הבהמה אם יש
באזוב ישנה. להוות על
הבהמה והוה על האדם אם
יש באזוב לא ישנה. זה הכלל
דבר המקבל טומאה הואתא
חזרה עליו וזר שאינו
קטיל טומאה אין הואתא
חזרה עליו. פ"י אם נתכוון
להוות על אדם או על כלים
המקבלין טומאה והוה על
האדם או כלים אכנים
[שאין] קטילים טומאה
[שאין] הואתא חזרה עליו
[טומאה] אין הואתא חזרה
עליו לטמא וערין טהור
הוא, ואם יש באזוב ישנה,
שאני קרא בו והוה הטהור.
אבל תכונן להוות על דבר
שאני קטיל [טומאה] והוה
על דבר המקבל טומאה,
הואתא חזרה עליו [טומאה]
ואינו יכול להוות להוות, ולא
עוד אלא שטבילת אוב
ספולה, זה טעם רבנן. אבל
המיו על הטהור שבתורה
עוסק ולא נטמא. מאנא
בשחיטת קדשים פרק ט"ז
בתולתו פ"י דברים הללו.
תניא שרש אוקן, מחסור
ספורים שיהוה, יאכל הבבלי
אומר אוקן כשרה מחסור
ספורים פסול, ואוקימנא
בדאי קרא פלוגי רובל הטהור
על הטמא, אבל ככל שהיא
טמא, מו סבר ככלל שהוא
טמא טמא כולה. [ו]תנן סבר
טומאה דהא פירשה. מאי
טעמא דר' עקיבא מדרה ליה
למיכתב והוה הטהור עליו
וכתב על הטמא שום על
הטמא טהור ועל הטהור טמא
ומפני שטמא טהורין
בזוהא כדרך שטמא טמאין
בזוהא, אבר שלמה אמרתי
אתכמה והיא רחוקה ממני,
ורבנן היא והוה הטהור על
הטמא לדברים המקבלין
טומאה הוא דאתא. כלומר
לא תיחשב הזאה אלא אם
חפול כדבר המקבל טומאה,
אבל הכא קל וחומר על

מאי מוזה נושא. וזה"ש ומנא ליה
לגמרא למעקר קרא
ממשמעומיה לומר דמוה טהור ומוה
דקרא ליה נושא אימר מוה ממש
י"ל מדכתיב והוה הטהור אלמא
דעמיה טהור ויחף על גב דרשנין
מיינה טהור מכלל שהוא טמא לימד
על עטול יוס שהוא שר כפרה
י"ל תרמי שמע מינה:

אלא מאי מוזה נושא. והא קמ"ל
דעד דלרי כשיעור הזאה
תימה לי א"כ מאי טעמא הדר ביה
ממאי דאמר מאי מוזה נוגע אי משום
דקשיא ליה והכתיב נוגע והכתיב
מוזה ועוד מוזה דעי כיכוס נוגע לא
בעי כיכוס לימא על דככוס נוגע
ולא כתב ביה כיכוס היינו כי לא
נוגע כשיעור הזאה ומוזה דבעי
כיכוס היינו כי נגע כשיעור הזאה
והוה למתן דמש"ה לא מוקטין עליו
כנוגע ומדפרי"ה משום דנוגע לא
בעי כיכוס אפילו כי נגע כשיעור
מדכתיב והנוגע כמי הנדה ימנא
ולא כתב ביה כיכוס ומי הנדה
משמע מים הראוין להוות שם כהן
כשיעור דהא ודאי לימא דמי הנדה
לא משמע הכי דאי לא תימנא הכי
א"כ כי פריך ונכתוב נושא מאי קא
משי הא קמשמע לן עד דלרי
כשיעור הזאה אכתי מתיקשי לן
ליכתוב והנושא מי נדה יכבס בגדיו
דמי הנדה משמע שם כהן כדי
הייה ועוד אי דמי הנדה משמע
דוקא שם כהן כדי הייה אם כן
אין כהן כדי הייה לא יטמא כנוגע
כלל והא לימא דכריש מסכת
כלים משמע דמטמו כנוגע דתנן
התם אבות הטומאות השך וכי
עד ומי טמא שואין כהן כדי הייה
הכי אלו מטמאין אדם וכלים כנוגע
ואין מטמאין נמשא ואין למתן דה"ק
מאי מוזה נושא אף נושא והוא הדין
דגמג על שולין ק"ו ומיייהוה מסכת
כתיב כן מאי פריך ולכתוב נושא לשיני
אי הוה כתב נושא הוה אמינא דוקא
כמשא ולא כנוגע להכי כתב מוזה
לדשמה חמי מריויהו ועוד הלשון
אין משמע ק"ו דקאמר עד דלרי
כשיעור הזאה ולא קאמר עד
דנגע כשיעור הזאה לענין כיכוס
נגדים וי"ל דלכהי לא אוקמא כנוגע
ולענין כיכוס דא"כ הוה משמע
כנוגע לענין כיכוס וכמשא טהור
וכנוגע לא בעי
הטמא טהור עליו טהור. על טהור לא כל שכן כשיעור עליו שיהיה טהור. והא דקאמר שלמה אמרתי אתכמה והיא רחוקה ממני. ועל זה אמר שלמה והיא רחוקה ממני. כלומר מפני מה הטהור טהור והנוגע והנושא טמאים. והא דכתב ר' עקיבא לנרשא בלשון מוזה לאשמועינן דאנו טמא הנושא מי נדה אלא אם יש שיעור הזאה. והוא כדי שיטבול ראשי בגבולין.

לומר שאינו עובד כל היום. עד הלילה אבל בלילה אם נה להקטיר
תלבים ואימורים יקטיר: גזירה שמה יאכל. כל היום אסור כאלילת
קדשים מן התורה אבל בלילית המשקנז המת ציוס אינה
מדברי תורה אלא מדברי סופרים והכי שמעין ליה לרי יהודה
נחמסת זמנים ודף ג' ט: והכי קאמר
רבי יהודה כל היום הוא כאלילת
ולא יקריב: וכל מיגרשא. הכי
אוקימנא דאי חזי לה דמתה קדים
ועייל לבית הכנסת ומשוי ליה לגיטא
דהיא דמתה גיטא למפרע: מי לא
יבדקדיש ובקשין לענין שמחה
וגדולה דכתיב [במדבר יח:] בן נתמים
למשחה כדרך שהמלכים אוכלים
[וחזין קלנ:] מתנב' הוא זורק את
הדם. של ממדין כדי שיהא רגיל
ומזמן כעבודת יוה"כ ומטיב אום
הכרוס. א' מדשן מן אפר הפסולס
שכבו וכן כל יום ויום מטיבין כנקר
שנאמר [שמות ג:] כנקר כנקר כהטיבו את
הנרות וכל יום מקטירין קטורת
כהילת פלג כשחמית ויפסן כיון
הערכוס: ושאר כל הימים אם רצה
להטיב ולהקריב את כל קרנן שירצה
מקריב ואין [ה] המשמר יכול לעכב
על ידו: מקריב חלק בראש. ראש
הוא [ה] להקטיר ולהקריב כל חלק
שיצמר: ונטול חלק [ה]. בחלוקת
אילת קדשים: בראש. מנה יפה
שיצמר לו: גמ' דרבי עקיבא.
לקמן כשעמתי: היכי עבד עבודה.
כל כנוגע הרי מוין עליו: על הטמא
טהור ועל הטהור טמא. אם הזה
על הטמא נעשה טהור ואם הזה על
הטהור נעשה טמא וילף טעמא
מעל הטמא ימירא כדמפרש לקמן:
וכמים אומרים. על דמפרש לדרשא
אתא לומר שאין דכתיב הזאה אמורים
אלא כדכריס המקבלים טומאה אבל
כדכריס שאין קבילים טומאה אין
הזאה הימנח עליון קרייה הייה
ונפקא מינה כשחייים שום כנוגע
שירי פסולי הן ואין להכשירן להוות:
דשנן נכונן וכו' אם יש באזוב
ישנה. כלומר [ה] ראוין השיריים
להוות על כל שצריך הזאה [ה] דלא
נתכוון [ה] וזה חסר ושוה ואין צריך
לחזור ולהטביל: לא ישנה. דנפסלו
נמלכסה דהזאה של כנומה [ה] אין
[שש] הזאה עליו והוה להו כמים
שעמתי בלי מלכסה: למוז טהור.
דררשי הכי והוה הטהור אף לאחר
שהוה קראו טהור: מינא למאן
דאמר כו'. פגונתה היא בנכמים
בפסקה העכרונת ודף ט'. אגבא
דנכרה. [ה] כל שהוא טמא עליו
מטהרו: אבל כנומה. שהוא מטבול
ראשי כנוגעיו אזור בו צריכה שיעור:
שיטבול

הטמא טהור עליו טהור. על טהור לא כל שכן כשיעור עליו שיהיה טהור. והא דקאמר שלמה אמרתי אתכמה והיא רחוקה ממני. ועל זה אמר שלמה והיא רחוקה ממני. כלומר מפני מה הטהור טהור והנוגע והנושא טמאים. והא דכתב ר' עקיבא לנרשא בלשון מוזה לאשמועינן דאנו טמא הנושא מי נדה אלא אם יש שיעור הזאה. והוא כדי שיטבול ראשי בגבולין.

הוא דקאמר שלמה אמרתי אתכמה והיא רחוקה ממני. ועל זה אמר שלמה והיא רחוקה ממני. כלומר מפני מה הטהור טהור והנוגע והנושא טמאים. והא דכתב ר' עקיבא לנרשא בלשון מוזה לאשמועינן דאנו טמא הנושא מי נדה אלא אם יש שיעור הזאה. והוא כדי שיטבול ראשי בגבולין.

הוא דקאמר שלמה אמרתי אתכמה והיא רחוקה ממני. ועל זה אמר שלמה והיא רחוקה ממני. כלומר מפני מה הטהור טהור והנוגע והנושא טמאים. והא דכתב ר' עקיבא לנרשא בלשון מוזה לאשמועינן דאנו טמא הנושא מי נדה אלא אם יש שיעור הזאה. והוא כדי שיטבול ראשי בגבולין.

הוא דקאמר שלמה אמרתי אתכמה והיא רחוקה ממני. ועל זה אמר שלמה והיא רחוקה ממני. כלומר מפני מה הטהור טהור והנוגע והנושא טמאים. והא דכתב ר' עקיבא לנרשא בלשון מוזה לאשמועינן דאנו טמא הנושא מי נדה אלא אם יש שיעור הזאה. והוא כדי שיטבול ראשי בגבולין.

